

Sygn. akt III CSK 48/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku M. C.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Starosty [...], Generalnej Dyrekcji Dróg
Krajowych i Autostrad, M. C., J. C.,
J. C., Gminy [...], S. R., J. D., J. K. i A. W.
o zasiedzenie nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w Nowym Sączu
z dnia 3 września 2014 r., sygn. akt III Ca 326/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawczyni na rzecz Skarbu Państwa -
Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 225 (dwieście
dwadzieścia pięć) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na pierwszej i ostatniej spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, nie publ.).

Skarżąca wskazała trzy zagadnienia prawne związane z wpływem na zasiedzenie własności nieruchomości przez zasiedzenie: braku bezpośredniego sąsiedztwa nieruchomości wnioskodawczyni z nieruchomością stanowiącą przedmiot wniosku w niniejszej sprawie, stanu gruntów odzwierciedlonego w dokumentach katastralnych oraz istnienia służebności drogi koniecznej w sąsiedztwie nieruchomości objętej wnioskiem o zasiedzenie oraz urządzenia od podstaw, a następnie wykorzystywania przez wnioskodawczynię spornej nieruchomości, z której nikt nigdy nie korzystał.

Tak ujęte przez skarżącą wątpliwości nie stanowią - w ocenie Sądu Najwyższego - istotnych zagadnień prawnych, które mogłyby uzasadnić przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wyrażają one bowiem wątpliwości związane z oceną stanu faktycznego sprawy, która leży w wyłącznej gestii sądów meriti.

Podniesione wątpliwości nie odnoszą się do konkretnych przepisów prawa, które skarżąca powinna wskazać, a jedynie do ogólnych przesłanek, które - zdaniem wnioskodawczyni - powinny wpływać na orzeczenie sądów. Problem zarysowany przez skarżącą stanowi w istocie próbę polemiki z oceną dowodów i ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez Sąd Okręgowy. Zgodnie zaś z art. 398³ § 3 k.p.c., okoliczności te nie mogą stać się podstawą skargi kasacyjnej.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wymaga wskazania przepisów prawa, których naruszenie ją spowodowało. Należy mieć przy tym na uwadze, że sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonego przepisu nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2008 r., II PK 299/07, nie publ.). Wymagane jest przedstawienie argumentacji wyjaśniającej, na czym polega oczywista zasadność skargi w konkretnym przypadku, przy czym prowadzące do tego skutku naruszenie prawa musi być dostrzegalne *prima facie*, bez potrzeby głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 r., I PK 265/13 oraz z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13 - nie publ.).

Argumentacja skarżącej, odnosząca się do naruszeń bliżej nieokreślonych przepisów postępowania, niesprecyzowanej wadliwości kontroli apelacyjnej oraz wpływu prac wykonywanych przez wnioskodawczynię na spornym gruncie na przesądzenie o właścicielskim charakterze posiadania nie czyni zadość wymaganiom stawianym uzasadnieniu oczywistej zasadności skargi jako przesłanki warunkującej przyjęcie jej do rozpoznania. Okoliczności powołane przez wnioskodawczynię mają bądź to charakter zbyt ogólny i niedookreślony, aby Sąd Najwyższy w ogóle mógł poddać je ocenie, bądź wyrażają polemiczne stanowisko skarżącej wobec ustaleń dokonanych przez Sąd drugiej instancji.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).